

[Erhard Jakobsen]

misbruge vores kulturinstitutioner til politisk propaganda. Det er farligt for dem at få det råbt ud for alle vinde, hvad det er, der foregår i praksis. Det er farligt, og det er glædeligt for os andre at vide, at nogle anser det for farligt.

Et andet af hr. Svend Aukens glædelige budskaber var, at han erkender, at et lille land nyder ringe respekt, og her tænkte han på Danmark i raketsagen. Det er så sandt, som det er sagt. Jeg skal ikke sige, at respekten for Danmark er blevet væsentlig mindre i den seneste tid, for det kan den ikke blive, men for Danmarks udenrigspolitiske beslutninger. Jeg har jo den store fordel, at jeg ikke er og ikke skal være minister, og derfor har jeg lov til at bruge udtrykket »folketingsflertallets tre tåbelige beslutninger om raketsagen«. De har i den grad fremkaldt manglende respekt ude omkring i andre lande, at det næsten ikke kan beskrives, men så har vi også den trøst, at selv om vi nu kører videre med det samme flertal – det har vælgerne jo stort set forsynet os med, det kan regeringen ikke gøre for, det kan vi andre heller ikke – så har vi den store trøst, at der er ikke én i Tyskland, ikke én i Frankrig, ikke én i England eller i Italien, hvor man skal have raketterne, der finder på at spørge, hvad nogen i Danmark synes om det. Og det er da klart. Jeg tvivler ikke om, at udenrigsministeren vil gøre alt, hvad han kan, for at opfylde sin pligt, men det ændrer da ikke på den kendsgerning, at Danmarks holdning i denne sag er komplet ligegyldig. Dobbeltbeslutningen var vedtaget, den føres nu ud i livet, og det er der ikke nogen der kan gøre noget ved. Det er da i og for sig ganske udmærket, og derfor er det en trøst for os andre, at dette lille land, som har opført sig så tåbeligt i denne sag, nyder så ringe respekt, som det for øjeblikket er tilfældet.

Noget andet er så, at vi alle sammen håber, at der kan ske en ændring i det. Når denne sag er ude af verden – og det er den snart, for man kan formentlig ikke blive ved med at snakke om den – så kan Danmark nok på andre områder fremkalde respekt. Jeg kender i hvert fald få efter at have oplevet vor nuværende udenrigsminister i funktion mange gange, som jeg ville have større eller endda samme tillid til vil være i stand til at fremkalde respekt i andre lande for, hvad vi i Danmark har at byde på af samar-

bejde. Det gælder nemlig om at få fastslået, at Danmark ikke bare er en trofast samarbejdspartner, når man skal have, og når man skal nyde, og når man skal modtage; men vi kan faktisk også præstere noget, når det gælder om at yde, indgå forpligtelser, holde forpligtelser og yde ofre. Og her tvivler jeg slet ikke om, at regeringen og regeringens udmærkede udenrigsminister er i stand til at bedre Danmarks renommé. Som sagt, at gøre det ringere, vil ingen være i stand til, uanset hvor store evner der måtte udfoldes.

Regeringen har så tydeligt med statsministerens åbningstale lagt op til samarbejde. Når man ellers tager hr. Svend Aukens normale optræden og væsen i betragtning, må man også sige, at hans svar var ualmindelig venligt, helt ualmindelig, helt usædvanlig venligt og imødekommende, og hvis en gruppe er i stand til at få en mand som hr. Svend Auken til at være så venlig og så imødekommende, må det være, fordi gruppen virkelig har truffet en afgørende beslutning om, at nu må det være nok med al den snak, nu skal vi til at arbejde. Grundlaget for alt arbejde er en finanslov, og den må socialdemokraterne skynde sig at være med til at få vedtaget i dette høje ting.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Vi kom jo vidt omkring i hr. Erhard Jakobsens indlæg. Der var vist ikke noget om statsministerens åbningstale, men det var vel på grund af tidnød.

Jeg må sige til hr. Erhard Jakobsen, at der er én bog, jeg må advare hr. Erhard Jakobsen mod at læse. Jeg tror, det ville true hans helbred, og det ville jeg være den første til at begræde. Det er Det ny Testamente. Det vil simpelt hen give hr. Erhard Jakobsen hans livs største chok, for i forhold til præsten i Lundehus er det, som hovedpersonen i den bog siger, undervejs – undervejs – stærkt krænkende for den almindelige moral, som hr. Erhard Jakobsen gør sig til talsmand for, og som han vil binde den danske folkekirke til.

Jeg vil gerne sige, at jeg mener ikke, det er farligt, at hr. Erhard Jakobsen er uenig med en præst. Jeg mener heller ikke, det er farligt, f.eks. når jeg er uenig med Søren Krarup, men det er farligt, når der nærmest bliver